

## *Gustav Strniša / Na Savi*

Monotono šepetanje valov;  
preko njih se sence dreves zaletavajo,  
plavajo, plavajo,  
legajo na čolna nizki krov —  
mračni pozdravi kopnine.

Prva zarja sine,  
sivih mostnic riše lok —  
vodne mavrice obok  
v ostrih obrisih gori;  
pod njim mrak zapira črne oči,  
bleščava slepi. —

Razpali mlin. —  
Kdo je zadnjo pšenico nasul,  
pogrebni kruh zamesil?  
Zdaj s krili meljejo vrani,  
sipljejo megló po poljani. —

Prekipi zarja — sonce vzplamti,  
nad belim snežnikom obvisi,  
seva na drobno vasico,  
ki plašna pod hribom čepí,  
le cerkvena zlato glavico  
dviga, čez polje strmi.

V daljavi tovarna ječi,  
k vodi priklenjena zver —  
sijejo plámene blazne oči,  
bruhajo dim nozdrví.

Hišice nizke ob nji  
v vrsti stojé  
sužnjev, ki krmijo zver,  
sužnjev, ki srka jim mlade moči,  
a gladni trpé.

Zakaj?

Da v soboto zvečer  
za žulje pekcče sramotno plačilo dobé.